

A man and a woman in 18th-century attire are embracing in a park at night. The man is wearing a dark blue coat and a white cravat, while the woman is wearing a purple dress with a white lace collar. They are standing on a path covered with fallen leaves. In the background, there is a large brick building with several windows and a tree with autumn leaves.

*Dobrá partie
pro Cynstera*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

*Dobrá partie
pro Cynstera*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Dobrá partie
pro Cynstera*

Český název: Dobrá partie pro Cynstera
Název anglického originálu: A Match for Marcus Cynster
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: MIRA Books, 2015
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2015 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2018

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-2814-5 (pdf)

ISBN: 978-83-276-2812-1(ePub)

ISBN: 978-83-276-2813-8(mobi)

Elektronické formáty
Dagmar Wankowska, *LiamART*

PROLOG

Duben 1849

*Panství Carricků, oblast Dumfries a Galloway,
Skotsko*

„Slečno Niniver? Jste tam?“
Niniver Carricková vzhlédla od sametově hladké hlavy loveckého chrta, kterého právě hladila. Poznala ten hlas a v duchu si povzdechla.

Dřepěla v kotci ve stodole starého Egana, schovaná před Fergusonovým pohledem. Na okamžik pocítila pokušení zůstat na místě, v bezpečí úkrytu, obklopená svými psy, ale brzy se jako obvykle chopila vlády povinností. Přiměla ji vstát a napřímit se, oprášit si ze sukně jezdeckého úboru kousky sena. Natáhla krk a zahleděla se přes jednu z vyvýšených stěn kotce ke vratům. „Tady jsem. Copak se děje?“

Ferguson, správce sídla Carricků, ji uviděl a vykročil dál do stodoly. Byl to muž středního věku, poctivý a rozvážný člověk, jeden ze staršinů klanu. „Jde o pana Nolana.“

Po smrti jejího otce, Manachana Carricka, k níž došlo před nějakými deseti měsíci, zdědil titul lair-da její starší bratr Nolan. Lidé si však ještě nezvykli

nazývat ho hlavou klanu – což podle Niniver svědčilo o mnohém.

Ferguson se zastavil před kotcem, v němž stála, a zahledl se jí do očí. „Sean vzkázal, že pan Nolan je na tom hůř než dřív. Pokřikuje a třeští jako posedlý. Bradshaw, Forrester, Phelps a Canning jsou u toho. Všichni si myslí, že byste měla taky přijít.“

Niniver hleděla na Fergusona, vstřebávala jeho slova a v duchu si rozebírala, co doopravdy znamenají. Krátce po otcově smrti se Nolan vypravil k úzké skalní římse na západní straně Coran of Portmark, jednoho z menších vrcholů pohoří ležícího na západ od území Carricků. Protože šlo o neobydlenou oblast, sledoval ho z dálky Sean, hlavní štolba. Nahlásil pak, že se Nolan usadil na skalní římsu a zíral před sebe. Rozkládal se od tamtud široký výhled na Loch Doon a Rhinns of Kells, a tak si všichni mysleli, že tam Nolan zajel načerpat klid a popřemýšlet si.

Zpočátku nejezdíval k té římse často, ale když se tím směrem začal vydávat každý týden, a brzy už dvakrát týdně, sledoval ho Sean znova. Úbočí hřebene bylo zvlněné, snadno se dalo proniknout blízko a potají Nolana pozorovat – a poslouchat, co říká. To už se jeho návštěvy staly každodenní záležitostí a začínal blábolit.

A později rozkřikovat.

Nakonec zuřit a blouznit.

Terčem jeho vzteku byl nejstarší bratr Nigel, v nepřítomnosti usvědčený z toho, že otrávil otce, a podezřelý z vraždy dvou žen z klanu. Kolem těch událostí se rozpoutal veliký rozruch a Nigel zmizel beze

stopy. Všeobecně se předpokládalo, že nastoupil na loď, odplul do kolonií a unikl tak z dosahu.

„Dobře.“ Niniver otevřela petlici branky. Opatrně zadržela psy, vyklouzla ven a branku zajistila.

Tušila, proč ji povolávají. Stejně jako ostatní jmenovaní se už dřív k té římse vydala a slyšela Nolanovo drmolání. Mluvil s Nigelem, jako by bratr seděl vedle něj, a zjevně mu vyčítal všechny současné potíže klanu – potíže, které nyní padaly na hlavu Nolanova lairda. Měl je odstranit a dát vše do pořádku.

Nolan to břemeno převzal ochotně. Niniver se dokonce zdálo, že toužil ukázat, že na ten úkol stačí. Ale jak týdny a měsíce mýjely... Kdyby měla popsat Nolanovo rozpoložení, řekla by, že ho ta váha drtí.

Ona a Norris, nejmladší ze tří bratrů, si s Nigelem a Nolanem, staršími o víc než pět let, nikdy nebyli moc blízcí. A za posledních zhruba osm měsíců se jim Nolan vzdálil ještě víc, jako když se šnek stahuje hlouběji do ulity. Vzdálenost mezi nimi a Nolanem teď připomínala zející propast, která se nedá překlenout. Už se o to přestala pokoušet.

Vyšla ze stodoly a podívala se na Fergusona. Hlavy čtyř rodin klanu, Bradshaw, Forrester, Phelps a Canning, už čekaly u římsy, Ferguson byl další ze staršínů. Pět hlasů v radě klanu znamenalo většinu. Niniver měla silné podezření, proč ji tam chtějí mít.

Vytáhla z kapsy jezdecké rukavice. „Vracíte se do domu, nebo jedete taky?“

„Ostatní mě požádali, abych přišel,“ odpověděl Ferguson, „takže pojedu s vámi.“

Tím se to potvrzuje, pomyslela si. Nepřekvapovalo ji, že klan začíná pochybovat o Nolanově schopnosti

řídít a vést. Staršínové se chystají na střet s ním a chtějí mít ji – jeho sestru a zároveň i nejstarší členku hlavní rodové linie Carricků – u toho coby svědka.

Zastavila se, zvedla tvář k jarnímu slunci, zavřela oči, nabrala do plic vzduch a zase ho vydechla. Cítila nevyhnutelnost osudu, ocitla se na cestě, z níž se nedá uhnout. V duchu si povzdechla a otevřela oči. Sevřela rty a vykročila ke svému hnědočervenému valachu Oswaldovi, který trpělivě čekal u ohrady. „V tom případě pojedme.“

Nechala Oswalda uvázaného s ostatními koňmi o kousek dál a přidala se k mužům z klanu jižně od úzké římsy, po níž přecházel Nolan.

Bradshaw, Phelps, Canning a Forrester ji zdvořile přivítali, Phelps a Bradshaw s sebou vzali i syny. Vyměnili si tiché pozdravy, pokývla Seanovi a mladému pacholkovi, kterého si přivedl s sebou, a spolu s ostatními se zahleděla na Nolana.

Skalní římsa ležela kousek pod vrcholem, o něco níž pod jejich pozicí. Popocházel rozčileně sem tam, půlku doby odvrácený. Do tváře mu viděli, jedině když se obrátil, ale duchem byl bůhví kde, nepohlédl na ně ani jednou. Ze severozápadu vál silný vítr, v němž by je zřejmě neslyšel, ani kdyby na něj volali, ale jeho slova se k nim po větru nesla jasně.

Celý minulý týden ho neviděla, zvykl si jíst v knihovně a vyhýbat se všem kontaktům, nejenom s ní a Norrisem, ale i s celou domácností. Když se teď dívala přes úbočí útesu mezi nimi, šokovalo ji, co vidí.

Posledních pár měsíců se Nolan choval čím dál tajnůstkářštěji, tvář měl utrápenější a uštvanejší.

Vypadal jako karikatura šilence, oči divoké a vykulené, vlasy – kdysi jemné jako ty její, teď ale zplihlé a matné – mu trčely jako vrabčí hnízdo. Pleť, obvykle bledou podobně jako ona, měl začervenalou a skvrnitou.

Dříve se vždycky oblékal hezky, nejen úhledně, ale i draze. Teď jeho svršky vypadaly, jako by v nich celé dny spal.

Ještě znepokojivější bylo, jak chodil: trhaně jako loutka, kterou vodí nezkušený loutkář, neovládal už vlastní tělo.

A ta slova, která se mu linula ze rtů...

„Ty *grázle* zatracený! Jak jsem měl tušit, že to takhle dopadne? Ale tys to věděl, co? Tys to věděl, a ani jsi necekl! A já se tu s tím teď snažím vypořádat a všichni se dívají a čekají, že budu jako papá a všechno spravím – a je to *beznadějné*! Nic nepomůže!“ Nolan si zajel rukama do vlasů, sevřel je a tahal, tvář zkroucenou námahou a bolestí. „Pfffff!“ Uvolnil sevření a Niniver si všimla, že mu z prstů odpadlo pár světlých pramenů.

Nolan nasadil hlubší, temnější a chraplavý hlas. „Já to nezvládnou. Tohle jsem neplánoval. Nemůžu dál předstírat, a jsem uvězněný! Uvězněný v pasti, říkám ti!“ Zaťal zuby a procedil skrz ně slova: „Takhle to být nemělo.“

Ten tón děsil. Nikdo z diváků nemohl být na pochybách, že sledují úpadek směřující k šílenství.

Niniver si chytila sukně a vydala se ke stezce vedoucí na římsu o necelých deset metrů dál.

Ferguson zpozorněl. „Kam jdete?“

Pohlédla na Nolana. „Promluví si s ním.“

„To nemůžete.“ Canning se zatvářil zděšeně. „Už s ním není rozumná řeč.“

„Já vím, ale zkusit to musím.“ Střetla se s Canningovým pohledem. „Všichni víme, kam to vede, ale je to můj bratr. Jestli ho uklidním, budeme moci všichni odejít a vrátit se domů bez boje.“

Žádnému z mužů se to nelíbilo, ale nikdo z nich neměl právo jí to zakázat.

Popošla o další krok.

Sean vykročil za ní. „Půjdu s vámi.“

Zadržela ho pohledem. „Ne. Jestli vás uvidí, vybuchne. Víte, jak je vznětlivý. Stačí, že je v tomhle stavu. Nepotřebujeme to zhoršovat.“

Sean na ni hleděl s kamennou tváří, tvrdohlavý naprosto stejně jako ona. „Nenecháme vás, abyste mu čelila sama. Budu se držet zpátky, pokud slíbíte, že od něj zůstanete dál.“

Ušklíbla se, ale přikývla. „Dobře. Zůstanu z jeho dosahu.“ Obrátila se ke stezce a všichni se soustředili zase na Nolana.

Ten si najednou sevřel hlavu oběma rukama. Pořáděně ji stiskl, šlachy na ruku a zápěstích mu ostře vystoupily, jak se napínal, tvář zkroucenou. Pak se sehnul, schoulil se do sebe, jako by ho přepadla nesnesitelná bolest –

Pustil si hlavu a narovnal se. Rozhodil rukama doširoka a zaječel: „Ty blázne zatracený! Měl jsi místo toho zabít mě!“

Udělal krok kupředu a zřítíl se z římsy.

Pod ní se táhla hluboká úzká žulová rozsedlina, jedna z puklin, které jako šrámy ve skalách brázdi-ly tento kraj.

Zavládlo ticho. Všichni instinktivně ztuhli, pak se k nim po větru doneslo tlumené žuchnutí.

Byl to ten nejmrazivější zvuk, jaký kdy Niniver slyšela.

Ohromením oněměli.

Až Sean zamumlal: „Sakra. Ten blázen se zabil.“

Phelps na své farmě choval ovce. On a jeho syn Matt vozili u sedel vždycky lana a Sean jakbysmet.

Všichni pohromadě došli na římsu. Nahlédli do propasti, ale přes keříky a trávu vyrážející ze skalních stěn neviděli, co leží v tmavých hloubkách.

Protější okraj trhliny byl níž než římsa, ale lemovala ho suť, obejít se to tam nedalo. Ale puklina byla velice úzká, připomínala zející ránu v úbočí kopce, lemovanou skalami, jak daleko dolů jen dohlédli. Nedalo se tudy sejít a žádná stezka tam nevedla.

Phelps, Matt a Sean rozložili lana. Ostatní muži se rozdělili do skupin a chystali se spustit Seana a Matta do trhliny. Niniver s křečovitě sevřenýma rukama a s vymetenou hlavou sledovala, jak ti dva slézají přes okraj římsy, každý na svém laně, třetí volně viselo mezi nimi.

Zatímco sestupovali do šera dole, došla k okraji. Shlédla, dívala se, ale keře jí brzy zaclonily výhled.

Soustředila se na provazy. Muži je zvolna povolali víc a víc. Puklina byla hlubší, než by si kdo z nich pomyslel. Konečně lana povolila, jak se nejprve Sean a po něm Matt dostali na dno a postavili se.

Za okamžik se z hloubky ozvalo vyjeknutí, překvapením zvýšené hlasy Seana i Matta. Niniver hleděla dolů a mračila se. Oba věděli, co můžou čekat, proč tedy to překvapení?

„Co říkali?“ zavolal Ferguson. Spolu s ostatními muži se chystal ty dva vytáhnout zase nahoru.

Pořád zamračená zavrtěla hlavou. „Já nevím. Ty skály jim komolí hlasy. Teď mluví, ale nerozumím jim.“

Třetí provaz – ten, na který chtěli Sean a Matt uvázat Nolanovo tělo – se pohnul. Phelps došel k Niniver a postavil se vedle ní, ale ani on z mumlání hluboko dole ničemu nerozuměl.

Pak Sean zatáhl za svůj provaz a Matt zase za svůj. Phelps se vrátil k mužům a začali vytahovat ty dva nahoru.

Sean se dostal k římse první. Ošlehanou, obvykle zarudlou tvář měl teď bílou jako stěnu.

„Copak?“ ptala se Niniver, zatímco se soukal na římsu.

Sean se vyškrábal na nohy. „Našli jsme Nolanovo tělo. Je mrtvý, srazil si vaz, přesně jak jsme čekali.“ Podíval se na Matta, který se hrabal na římsu vedle něj.

I on vypadal hluboce otřesený.

Sean se obrátil k Niniver. Okamžik zaváhal, pak vyhrkl: „Nolan ležel na jiném těle. Je to Nigelova mrtvola – Nolan se vrhl dolů na stejném místě.“

Niniver zamrkala. V hlavě jí vířily myšlenky. „Nigel taky skočil dolů?“ Nedovedla si představit, že by Nigel něco takového udělal, na druhé straně to nečekala ani od Nolana.

Sean se tvářil čím dál zasmušileji. Zavrtěl hlavou. „Nigel ležel na zádech a mezi žebry měl zaražený Nolanův lovecký nůž, ten, co ho prý loni ztratil.“

Cítila, jak jí poklesla čelist. Pak jí v hlavě znovu zavířilo a všechny dílky zapadly na místo jako v kaleidoskopu. „Ach.“

Ten tichý zvuk pochopení se utopil v šokovaných výkřicích mužů.

Rozhlédla se po skupině. Na rozdíl od ostatních ji to nepřekvapilo.

Vlastně přesně naopak. Konečně začalo všechno dávat smysl.

Několik hodin trvalo, než vytáhli obě těla z hlubiny a dopravili ostatky do sídla panství. Přes to, jak se na Nigelově těle podepsalo plenění malých zvířat a zub času, bylo k poznání. Jeho ostatky vězely v tom, co měl oblečeno na svatbě bratrance Thomase Carricka a Lucilly Cynsterové – to bylo naposled, kdy ho viděl někdo jiný než Nolan.

Niniver se na zbytek dne zavřela do knihovny s radou klanu. Porady se zúčastnil i Norris. I když byl o několik let mladší než ona a na Nigela a Nolana si z dětství tolik nepamatoval, pohlížel na bratry podobně jako ona.

Fakt po faktu dala Niniver s radou dohromady skutečný sled událostí. Připomněli si, co tvrdil Nolan během vyšetřování smrtí sester Burnsových, které se nedopracovalo žádného konečného závěru, ale zanechalo podezření, vznášející se nad Nigelovou hlavou. Niniver teď poslala Seana do Ayru položit jistým lidem velice cílené otázky.

Sean se vrátil až druhý den ráno. Klanová rada se znovu sešla, aby si vyslechla jeho zprávu. Jakmile vstřebali očekávané informace, obrátil se Ferguson k Niniver. „A co teď? Povoláme úřady, nebo ne?“

Niniver seděla za stolem, který používal otec během svého dlouhého působení v roli lairda. Podívala

se do očí Fergusonovi, pohlédla na paní Kennedyovou, hospodyni, na Canninga, Phelpse, Bradshawa, Seana a ostatní z rady. Všichni klidně čelili jejímu pohledu s očekáváním v očích.

V hlavě jí zněla přísaha, kterou vyslovila nad otcovým hrobem. *Udělám, co bude třeba, abych napravila všechny chyby, které nadělaly tvoje děti, a aby byl klan zase celý, silný a vzkvétající. Udělám, co budu moci a co budu muset, abych uchránila tvůj odkaz a nasměrovala klan tak, jak by sis sám přál.*

Nic víc nemohla nabídnout, nemohla odčinit, že otec přišel o život. Tehdy nevěděla dost, aby ho dokázala zachránit před otravou rukou jednoho ze synů.

To nejmenší, co teď mohla udělat, bylo postarat se, aby vina padla na toho, kdo si ji zaslouhuje, a očistila tak jméno bratra, který se stal další obětí. Nigel, Manachanův prvorozený a nejmilovanější syn, který byl i přes své slabiny vychováván k převzetí vedení klanu, tak bude moci být pohřben vedle Manachana do rodinného hrobu.

Ale její přísaha si žádala, aby kladla na první místo klan. „Musíme informovat úřady o Nolanově smrti a o všem, co jsme si teď uvědomili. Ale půjde-li to, měli bychom udržovat tu věc v tichosti. Nevidím důvod, aby se noviny v Ayru a Dumfriesu, natož v Glasgow a Edinburghu štouraly v problémech klanu.“

Všichni příkyvovali. Phelps se rozhlédl. „O tohle se s vámi rozhodně přít nebudeme. Klan si už vytrpěl dost. Nepotřebujeme vyvěšovat své špinavé prádlo, aby o něm mohl zbytek země klevetit.“

Niniver viděla souhlas na všech tvářích a přikývla. „Pozveme doktora, aby těla prohlédl. Potvrdí nám

to, co už víme. Mezitím pošlu zprávu s holými fakty...“ Odmlčela se, zamyslela se a pak pokračovala: „Siru Godfreymu Riddleovi, lordu Richardovi a Thomasovi a požádám je, aby sem odpoledne dorazili. Uvidíme, jestli všechno zvládneme jen s nimi třemi. Znají situaci klanu a snad nám pomohou vše urovnat s minimem rozruchu.“

Nikdo nic nenamítal. O půl hodiny později převzal Sean vzkazy, které Niniver napsala, a rozjel se je doručit.

Dorazil doktor, prohlédl těla a slíbil, že pošle zprávu siru Godfreymu Riddleovi, místnímu policejnímu soudci.

Sir Godfrey se dostavil promptně ve dvě hodiny odpoledne. Se zasmušilou a ustaranou tváří vystoupal po předních schodech. „Niniver, má drahá.“ Soucitně jí sevřel ruce a jemně je stiskl. „Musí to pro vás být velice tíživé.“

Napsala mu jen to, že se Nolan zabil sám a že poté objevili Nigelovo tělo. S nic neříkajícím výrazem sklopila hlavu. Jak vysvětlit, že zatímco otcova smrt a Nigelovo zmizení jí otřásly, Nolanova smrt a pochopení všech okolností ji znovu ustálily – obnovily v ní víru, že umí odhadnout lidi, dokáže řídit vlastní svět? Té předchozí situaci prostě nerozuměla. Teď všechno chápala až moc dobře.

Co se žalu týkalo, ti, kdo si její slzy zasloužili, byli mrtví skoro rok. Musí teď uchránit jejich památku, nemůže se dojímat Nolanovým odchodem.

Sir Godfrey jí pustil ruce, zrovna když na nádvoří vjížděli lord Richard Cynster a Niniveřin bratranec

Thomas Carrick a za nimi kočár, který objel široký oblouk a zastavil před schody. Thomas sesedl, hodil oštěže Seanovi a šel otevřít dveře kočáru. Pomohl dolů své tchyni, Richardově manželce Catrioně, a pak, jako by byla z porcelánu, i své manželce – Catrionině a Richardově dceři Lucille.

Lucilla byla těhotná, povídalo se, že čeká dvojčata. Byla jen o maličko vyšší než Niniver, a i když měla do porodu ještě daleko, rozhodně vypadala na to, že se ty zvěsti nemýlí. Ale podle konejšivého úsměvu, který Thomasovi věnovala, a lehkosti, s níž za pomoci jeho rámě vystoupila po příkrých předních schodech, ji ta váha navíc nijak zvlášť netížila.

Niniver si sice přítomnost obou dam nevyžádala, přesto doufala, že se dostaví, a teď se jí ulevilo. Dotkly se tvářemi, stiskly si prsty, vyměnily si vážné a tlumené pozdravy a pak už nasměrovala celé shromáždění autorit do salonu, kde čekal Norris.

Niniver tam nechala přestavět nábytek. Když se Lucilla pozdravila s Norrisem, usadila se na pohovce a Catriona se svezla do podobného sofa naproti. Richard usedl vedle své manželky a Thomas k Lucille. Sir Godfrey si zabral jedno z křesel vedle krbu, nasměrované do pokoje, a Niniver nechal to protější.

Norris si postavil židli s vysokými zády po levici Niniver. Sotva se usadil, obrátila se k siru Godfreymu. „Jestli vám to nevadí, byla bych ráda, kdyby se této schůzky zúčastnilo několik lidí z klanu, protože veškerá rozhodnutí ovlivní celý klan.“

Sir Godfrey vážně přikývl. „Jistě. Je to příšerná událost pro vás pro všechny.“

Ferguson postával u dveří, a jakmile na něj Niniver pokývla, uvedl dovnitř paní Kennedyovou, Bradshawu, Forresteru, Canninga, Phelpse a Matta. Ferguson je následoval a Sean coby poslední za všemi zavřel dveře.

Ferguson a Sean uspořádali židle, které sem předtím nanosili z jídelny, do půlkruhu mezi konci pohovek a dveřmi, pokývli shromážděné honoraci, která jejich pozdrav zasmušile opětovala, a usadili se.

Niniver se chvíli dívala Thomasovi do očí a pak se soustředila na sira Godfreyho. „Snad by bylo nejlepší, kdybych vypověděla nedávné události, jak se přihodily. Pak můžeme pokračovat tím, co jsme z toho my, klan, vyvodili a co jsme si potvrdili. Nakonec se dostaneme k tomu, co se podle nás přihodilo kolem smrti nejen otce, ale i Faith a Joy Burnsových.“

Sir Godfrey zpozorněl. „Chápu.“ Přikývl. „Do toho, prosím.“

Niniver se nadechla a stručně popsala události předchozího dne. Sir Godfrey se vyptal Seana a Matta, co viděli, když se dostali k tělům. Dočkal se stručných, ale vyčerpávajících odpovědí.

„Takže.“ Thomas vyhledal pohledem Niniver a pak sira Godfreyho. „Vypadá to, že ve skutečnosti byl vrahem Nolan a Nigel se stal jeho další obětí.“

I jemu nepochybně připadala nová pravda stravitelnější než předchozí domněnka, že je vrahem Nigel.

„Hmm!“ Sir Godfrey si měřil Niniver zpod huňatého obočí. „Zmínila jste se, že jste vydedukovali a potvrdili si ještě něco víc. Co přesně?“

„Při vyšetřování smrti sester Burnsových tvrdil Nolan, že tu noc, kdy Faith a Joy zemřely, strávil

s Nigelem v Ayru, ve vykřičeném domě.“ Niniver doufala, že se nečervená moc nápadně. „Jakmile jsme usoudili, že Nolan zabil Nigela, poslala jsem Seana vyptat se... hm, oněch dam, co o té noci vědí. Mysleli jsme si...“ Podívala se na Seana.

Přispěchal jí na pomoc. „Mysleli jsme si, že pokud je některý z nich tehdy v noci opustil, budou si to pamatovat, i když se to stalo už skoro před rokem.“

„A pamatovaly si to?“ zeptal se Richard.

„Ano.“ Sean se podíval na sira Godfreyho. „Vzpomněly si, že ten světlovlasý – Nolan – tu noc odjel domů. Několik jich slyšelo, jak říká bratrovi, že zapomněl schovat jakési knihy, které nemá nikdo vidět. Odjel to domů udělat, ale měl se do rána vrátit.“

„A dále,“ řekl Thomas s pohledem upřeným na Bradshawa, „Bradshawovi tehdy onemocněli, protože jim někdo nasypal jed do studny. Stalo se to předchozí noc, když tam Nigel a Nolan nocovali. Druhý den ráno mířili do Ayru.“

Norris přikývl. „Takže tu vodu otrávil Nolan. Nigel by to nikdy neudělal. Možná by o tom *vtipkoval*, ale nikdy by to neprovedl.“

Niniver upřela oči na sira Godfreyho. „Nás, Norri-se a mě, se nikdo neptal, co si myslíme o tom, že otce otrávil Nigel. Norris si bratry nepamatuje tak dobře jako já.“ Podívala se na Thomase. „Ale já je vídala mnohem častěji než Thomas – když byl u toho, dával si Nolan vždycky dobrý pozor.“

Vrátila se pohledem k siru Godfreymu a pokračovala: „Nolan měl vztek – *pořádný* vztek –, že papá dbá jenom o Nigela. To byla jedna z otcových slabých stránek, nikdy si pořádně nevšímal nikoho z nás, jen

Nigela. Není ale pravda, že by Nolan Nigela nesnášel. Svým způsobem ho miloval, pokud byl vůbec toho citu schopen. Nolan byl ten chytrý, kdežto Nigel... no, ten se dal vždycky lehce svést a Nolanovi bezvýhradně věřil. Nolan se odmalička tvářil jako Nigelův nejlepší přítel a důvěrník a jeho nejoddanější a nejschopnější podporovatel. Pamatuju se na to, i když jsem si to tehdy neuvědomovala. A Nolanovi bylo samozřejmě jedno, co vidím. Byla jsem jen jejich malá sestřička a nikdo by na mě nikdy nedal. Nolan se ničím, co jsem já – a později Norris – viděla nebo neviděla, neznepokojoval.“

Odmlčela se a po chvíli pokračovala: „Posledních zhruba deset let jsme s Norrisem bratry moc nevidali. Žili jsme tady, zatímco oni byli v pohybu, často jezdili do Ayru, Dumfriesu, Glasgow a do Edinburghu. Ale nedovedu si představit, že by se jejich vztah změnil, nebo že by se změnili sami. Takže když to vypadalo, že Nigel otrávil otce a zabil Joy a Faith Burnsovy a Nolan je nevinný... nevěděla jsem, co si o tom mám myslet.“ Rozhodila rukama. „Bylo to nepochopitelné, popletené a zmatené. Ale po tom údajném Nigelově útěku Nolan zabral a snažil se, jak nejlíp uměl. Myslela jsem si, že jsem to snad chápala špatně a byl to *Nigelův* špatný vliv, proto byli oba předtím tak nevázaní.“ Nadechla se a dodala: „A nikdy bych nečekala, že by Nolan mohl Nigela zabít. Jak jsem řekla, pokud Nolan někoho miloval, byl to Nigel.“

Rozhostilo se ticho.

Prolomila ho Catriona. „To je pravda, Nolan Nigela miloval. Jenže když Lucilla na svatbě viděla

Manachana a hrozilo, že si uvědomí, že byl otráven, a vyvolá poplach, musel Nolan Nigela obětovat, aby dal úřadům a společnosti zločince... Zabil právě toho, koho tolik miloval, a to asi přispělo k jeho šílenství.“

Lucilla se otrásla. „Jistě.“

„Jestli můžu být tak smělý,“ ozval se Phelps, „pokud chtěl Nolan nechat Nigela naživu, aby dělal lairda, a zatím by on sám, Nolan, chytře řídil panství a všechno ostatní z jeho stínu – pokud tohle Nolan chtěl, ale pak musel Nigela zabít, vysvětlilo by to ty žvásty, co je Sean poslouchal celý měsíce. No, a taky to, co jsme dneska všichni slyšeli tam na římse.“

„Taky to vysvětluje,“ přidal se Ferguson, „proč chodil Nolan na římsu si s ním povídat – aby byl s ním.“

Thomas se otrásl. S kamenným výrazem přikývl: „Souhlasím. Pokud se shodneme na tom, že se Nolan chtěl pomstít Manachanovi a že ovládal Nigela, potom Manachanova vražda a dosazení Nigela do role lairda... Ano, to mohly být Nolanovy záměry. Sám by nenesl na bedrech žádnou odpovědnost – ať se stane, co se stane, všechna vina padne na Nigela. Chápu, že to Nolan mohl brát jako příjemnou pomstu. Tahal by za provázky, které chtěl Manachan vložit do Nigelových rukou, a všechny nezdary by se přičetly bratrovi.“

Znovu probírali různé záležitosti, upravovali závěry ve světle toho, co nyní chápali. Bylo jasné, že nikdo nepochybuje o tom, co se doopravdy stalo v měsících vedoucích k Manachanově smrti.

Nakonec se slova ujal sir Godfrey. „Zřejmě se všichni shodneme, že zločincem byl Nolan, od začátku do konce, v záležitosti smrti starého lairda

i sester Burnsových.“ Sir Godfrey upřel zrak na Niniver. „Bude třeba zrušit můj předchozí rozsudek, ale myslím, že vy a klan,“ pohlédl na ostatní jeho členy, „uvítáte, když všechno potřebné provedeme s minimálním rozruchem, že?“

Niniver zalila úleva. „Přesně tak.“ Podívala se na Thomase i na ostatní. „Klan už dost trpěl tím skandálem s otcovou vraždou a obviněním Nigela. Raději bychom si to martyrium podruhé odpustili.“ Zajela pohledem k siru Godfreymu a pak k lordu Richardovi. „Ale musíme Nigela očistit, abychom ho mohli pohřbít vedle otce. Dá se to udělat a vyhnout se dalšímu veřejnému skandálu?“

Sir Godfrey povytáhl obočí. Po chvíli se soustředil na Richarda.

Ten jeho pohled opětoval. „Co když vezmeme Nolanovu sebevraždu jako přiznání? V podstatě to tak bylo.“

„A jelikož si vrah vzal život,“ navázal Thomas, „není třeba soudní proces. Není už koho potrestat.“

„Ach.“ Sir Godfrey se zatvářil optimističtěji. Chvilí uvažoval a nakonec rozhodně přikývl. „Ano, jistě. To půjde.“

Nakonec se dohodli, že sir Godfrey bez jakýchkoli fanfár znovu otevře případ smrti Manachana a sester Burnsových a očistí Nigela ze zločinů ve světle Nolanova přiznání, potvrdí, že ve všech případech byl opravdu zločincem on. Catriona, která díky svému postavení Paní Údolí udržovala blízké styky s místním duchovním, se nabídla, že reverendu Foyleovi vše vysvětlí a umožní tak klanu uspořádat náležitý pohřeb.

Když se to všechno dohodlo a Niniver hosty vyprovodila, dolehlo na ni vyčerpání. Čekalo ji ale ještě jedno setkání.

Jako poslední se s ní rozloučil Thomas, o sedm let starší než ona. Nikdy si nebyli zvlášť blízcí, ale odjakživa ho považovala za pravého Carricka, muže podobného typu jako otec. Poté, co Thomas pomohl Lucille do kočáru a zavřel dveře, obrátil se k ní, podíval se jí do očí a vzal její ruce do svých. Vyrovnaně čelil jejímu pohledu. „Tohle je konec zlých časů klanu i rodiny.“

Četla v jeho jantarových očích porozumění. Chápal nevyhnutelné následky tohoto dne stejně jako ona. Se vším, co zbylo, se musí vyrovnat sama, vytýčit si cestu dál vším, co se přihodí.

Bez ohledu na to, co se stane, ona bude navždycky a pořád patřit klanu.

Norrise našla v knihovně. Stál tam u dlouhých oken a díval se do temnější krajiny. Měla podezření, že i on ví, co přichází, a čeká na ni, aby si s ním mohl promluvit.

Udusila povzdech a svezla se na područku jednoho z křesel.

Bratr se obrátil. Skrz prohlubující se stíny se setkal s jejím pohledem a po chvíli se zeptal: „Co teď?“

Narovnala se v zádech, zvedla hlavu. „Teď svoláme setkání klanu a zvolíme nového lairda.“ Nespouštěla ho z očí. „Máš o to postavení zájem?“

Rozesmál se dutě, trochu výsměšně. „Ne. Vést klan mě vůbec neláká.“

Nic jiného nečekala, a přece se ho musela zeptat a slyšet, jak to prohlásí nahlas. Od chvíle svého

narození ho ignoroval jak otec, tak i klan. Byla jediná, ke komu měl kdy blízko, a jediná, koho neignoroval on sám. Neměl tu žádné přátele a žádné zájmy, jeho ambice byly naprosto akademické, a proto vždycky ležely daleko za hranicemi území klanu.

„Takže co budeš dělat?“ Pořád byla jeho sestra, pořád jí na něm záleželo a věděla, že uvnitř své tvrdé ulity dbá i on o ni.

„Nečekal jsem, že si budu moci tak brzo svobodně vybrat, ale tady mě nic nečeká. Nikdy nečekalo.“ Vsunul ruce do kapes kalhot a pokrčil rameny. „Popravdě řečeno, vždycky jsem cítil, že to tak nemá být. Nepatřím sem.“

Neřekla nic, jen čekala.

Napůl se obrátil a zahleděl se z okna směrem na východ. „Potřebuju si vybudovat vlastní život. Chci odjet, potřebuju odjet, jednou a navždycky. Natrvalo. Nevrátím se. A kromě toho, co jsem zdědil po otci, nečekám, že od klanu něco dostanu – řekni jim to.“

Čekala něco takového, ale stejně... „Kam půjdeš?“

Znovu povytáhl ramena. „Možná do St. Andrews. Poohlédnu se tam po práci, třeba jako domácí učitel, možná badatel. Kdo ví? Odjedu zítra ráno.“

Tak brzo? Stísněně se nadechla a zvedla se. „Takže odjedeš jen tak?“

Norris se vrátil pohledem k její tváři. „A ani se neohlédnu.“

Málem už se nadechovala, aby mu připomněla, že to znamená nechat ji tady, aby se vyrovnala s rozpadem života, jaký znali, ale... ne. Je zbytečné snažit se ho tu zadržet. A ano, jeho zítřejší odjezd bude jednoznačné prohlášení, že se vzdává všech nároků

na pozici lairda. Přinutila se přikývnout a přistoupila ke stolu. „Ne abys odjel bez rozloučení.“

Cítla na sobě jeho pohled, ale nezvedla oči. Zaváhal, ale slíbil: „Uvidíme se u snídane.“

S těmi slovy došel ke dveřím, otevřel je a byl pryč.

Svezla se do křesla za mohutným stolem. Až Norris odjede, zůstane tu sama. Klan si zvolí nového lairda z jiné rodiny. Na ni padne povinnost dohlížet na převod všech držeb klanu – panství, domu, všeho kromě osobního majetku Carrickovy rodiny, relativně skromného, který se rozdělí mezi ni a Norrise. Všechno ostatní patří klanu – nábytek, knihy kolem ní, dokonce i její psi. Všechno, co dělalo z tohoto místa domov.

Co si počne, až ten převod proběhne?

Seděla a hleděla do prázdna, zatímco se za okny snášela noc a stíny uvnitř se prohlubovaly.

Norris sice odchází, ale současně tím přijímá výzvu vybudovat si vlastní život. Potřebovala udělat totéž, ale byla jeho pravý opak, nechtěla opustit pozemky klanu. Kořeny měla tady, jaksi nevysvětlitelně rostlé do půdy. Odjakživa se cítila spojená s okolními mírně zvlněnými poli a ještě víc s lidmi. Žila ponořená do klanu a nedovedla si jen tak představit, že by se od něj odtrhla – nenapadal ji ani důvod, proč by o to stála.

„Takže zůstanu,“ zabručela do ztemnělého pokoje. „Ať se stane cokoli, vymyslím nějaký způsob. Možná mi ten, kdo se sem nastěhuje, dovolí znovu otevřít neužívané křídlo a bydlet tam...“

Naklonila hlavu, uvažovala o tom a pak zlehka pokrčila rameny.

Kromě toho, že ji nelákalo opustit pozemky klanu, tu byla ta záležitost s přísahou otci, kterou musí splnit.

Na rozdíl od bratrů věřila v klan, v dobro a zlo, ve splnění povinností a v dodržování slavnostních slibů. Oplácení těm, kdo dávali.

Opřela dlaně o stůl a zvedla se. „Tak nebo tak, nějakou cestu si najdu.“

Po celých jejích čtyřicet let, kdykoli hrozil nějaký rozvrat, uchýlila se k této zásadě jako ke svému průvodci. Povede ji i tentokrát.

O tři dny později pohřbili Nigela a Nolana. Lidé se přišli spíš zúčastnit než je uctít. Atmosféra se nápadně lišila od té, která vládla na otcově pohřbu – jenže Manachana si klan vážil a respektovala ho celá komunita, kdežto Nigela a Nolana snášela čistě kvůli tomu, že byli jeho synové. A co se týkalo jejich dalších známostí, ty se omezovaly na mladé hejsky stejného ražení, jako byli sami, nezodpovědné muže, dychtivé užívat si požitkářský život bez ohledu na nikoho a nic jiného.

Několik takových se nečekaně dostavilo, přijeli v lehkých dvoukolkách a faetonech a hlučně se zdravili navzájem.

Klan je ignoroval.

Niniver zpočátku překvapilo, kolik lidí z klanu přišlo. Pak si uvědomila, že pro ně stejně jako pro ni znamená ten pochmurný obřad konec dvouleté nejistoty a neklidu, dvou let zmatku, nepochopení, co se to děje, ztráty důvěry ve vedení klanu.

Nigela pochovali vedle otce a matky v rodinném hrobě Carricků.

Nolan byl uložen v zadním rohu hřbitova, zamítnutý a zapuzený všemi.

Byla to ona, kdo hodil první hrst hlíny na jeho rakev. Staršिनové klanu ji s kamennými tvářemi následovali.

A pak bylo po všem.

Nikdo necítil potřebu se tam zdržovat, všichni se s radostí obrátili zády a odkráčeli.

Když se shromáždění rozptýlilo a lidé z klanu se vrátili ke svým povozům, obklopilo ji několik Nigelových a Nolanových přátel a snažilo se jí vnutit kondolence, které jim naprosto viditelně nešly od srdce.

Niniver se vyhýbala společnosti, částečně právě kvůli takovým mužům. Dávno už dovedla k dokonalosti jednu dovednost, a to udržovat své city pod pokličkou a nosit masku nevzrušeného klidu. Ale když ji několik těch mladých namyšlenců pozvalo, aby si s nimi vyjela na piknik, a ignorovalo její slušné odmítnutí...

Naštěstí zasáhl Thomas a několika úsečnými slovy a temným výrazem poslal tu hordu na ústup. Pak spolu s Fergusonem doprovodil Niniver pryč. Nechala se odvést ke kočáru, pomohli jí nastoupit a zavřeli dveře.

Sean pobídl koně do klusu a kočár vjel na cestu. Konečně to má za sebou.

Opřela si hlavu a zavřela oči, zadržovala slzy, které se najednou chtěly vylít.

Její rodina odešla – celá. Jejím nejbližším pokrevním příbuzným je Thomas a ten má své vlastní místo, vlastní roli coby choť budoucí Paní Údolí.

Ona... je sama. Naprosto sama. Nemá žádné místo, žádnou roli, žádný život.

Je ta, která zbyla.

Ale věděla, že ji klan nevypudí, bude v něm mít nějaké místo a úlohu, i když zatím netušila, jaké.

Nutila se myslet pozitivně, nebo se aspoň soustředit na to, co musí ten den ještě vykonat, co ji bezprostředně čeká.

Setkání klanu a volba nového lairda.

Povzdechla si, otevřela oči a vyhlédla z okénka. „Tak nebo tak, nějakou cestu si najdu.“

Smířila se už s tím, že na konci schůze klanu se bude muset postarat o přesun veškerého majetku klanu zpod kontroly rodiny Carricků do vedení rodiny, k níž bude patřit nově zvolený vůdce. Proto také přizvala advokáta klanu z Glasgow.

Sotva vešla do domu, oznámil jí sluha, že pan Purdy čeká v salonu. Nasadila přívětivou masku a šla ho pozdravit.

Pan Purdy byl postarší elegantní džentlmen s bystrými oříškovými očima. Potřásl si s ní rukou, na její výzvu se znovu usadil na pohovce a hned zjišťoval: „Víte, ke komu se klan přikloní?“

Usadila se na protější pohovku a zavrtěla hlavou. „Je několik staršinů, kteří by se té role mohli ujmout. Mám pocit, že bych se měla držet stranou případných diskusí. Za daných okolností nepovažuji za moudré jakkoli ovlivňovat volbu nového lairda.“

Její rodina klan zklamala a ztráta vedení byla spravedlivý trest.

Pan Purdy se zamračil. „Pokud si dobře vzpomínám, máte ještě jednoho bratra. Bude mu tak... dvaadvacet?“

„Jmenuje se Norris. Odmítl se ucházet o vedení a už si odjel vybudovat nový život jinde.“

Purdy našpulil rty a přikývl. „Když o tu pozici nestojí, bude nejlepší ho vynechat.“

Myslela si totéž. Ať už to Norris tak zamýšlel, nebo ne, jeho odjezd uvolnil klanu ruce, jak se doslechla.

Otevřely se dveře a dovnitř nakoukl Ferguson. Uviděl ji a tvář mu zjihla úlevou. „Tady jste, slečno.“ Zaznamenal Purdyho a po tváři mu přejel mrak. Pokývl hlavou k advokátovi. „Pane Purdy.“ Vrátil se pohledem k ní. „Kdybyste ráčila, slečno, celý klan už se shromáždil a čeká v knihovně.“

Myslela si, že nebude třeba, aby se volby zúčastnila, že pro klan bude lepší, když u toho nebude, ale zřejmě ji tam chtějí mít. Možná coby posledního Carricka, představitele rodiny, jehož jméno klan nese. Vstala. „Ano, jistě, nenapadlo mě...“ Obrátila se k Purdymu a nasadila úsměv. „Omluvíte mě, pane?“

Purdy se zvedl současně s ní. Pokývl a v očích měl zvědavost. „Jistě, slečno Carricková. Počkám tady.“

Uvažovala, co probudilo Purdyho zájem, a nechala se odvést z pokoje. Ferguson ji doprovodil do knihovny a otevřel jí dveře.

Vešla. Umínila si zachovat vyrovnanost, rozhlédla se a zjistila, že se na ni upírají pohledy všech mužů a žen klanu. Překvapeně zamrkala, ale udržela svou masku. Přejela pohledem po místnosti, hledala, kam si sedne. Všechny židle byly obsazené, lidé stáli kolem stěn v několika řadách.

Ferguson si za ní odkašlal. Podívala se na něj a on jí pokynul ke křeslu za velkým stolem.

Bylo to jediné volné místo v pokoji a očividně zůstalo vyhrazeno pro ni. V duchu se zamračila, ale nedala na sobě nic znát, vykročila dlouhou místností. To křeslo, které užíval její otec, děd a všichni vůdci klanu před nimi, patřilo novému lairdovi.

Ferguson proklouzl kolem ní a stolu a přidržel jí křeslo. Snad to má znamenat nějaký slavnostní okamžik, který zdůrazní přechod vedení do nových rukou.

Posadila se a rozhlédla se. Na jedné straně stál Bradshaw, silný muž, ochotný vždy jednat v zájmu dobra klanu, snad jen trochu útočný. Forrester, další ze staršinů klanu, stál se svou manželkou a rodinou. Tichý, ale solidní člověk. Možná až moc tichý. Přejela pohledem po ostatních – Phelpsovi, Canningovi a všech dalších, kdo by přicházeli v úvahu – pátrala po nějaké známce...

Přepadla jí myšlenka, že takhle nějak se museli cítit francouzští aristokraté, když čekali, až dopadne gilotina.

Zastavila se pohledem na Seanovi a hlavní štolba máchl netrpělivě rukou.

Pootočila se a vzhlédla k Fergusonovi.

Mohutný muž se na ni významně podíval, nejspíš čekal, že... povede shromáždění?

Nadechla se a znovu se rozhlédla: ano, všichni čekali, že promluví. Sepnula ruce před sebou na stole a odkašlala si. Její hlas zněl trochu chraplavě, ale paměť jí dodala ta správná slova. „Podle zvyku klanu se tu dnes scházíme, abychom zvolili nového lairda.“ Znovu se podívala na Fergusonona. Stáhl se a zůstal stát vedle starého Egana. „Máte seznam kandidátů?“

Správce odpověděl: „Na seznamu je jenom jediné jméno.“

„Jenom jedno?“ Tím se situace zjednoduší, ale až do té chvíle si byla jistá, že se o vedení svede žhavý boj nejméně mezi třemi rodinami – Bradshawy, Phelpsy a Canningy.

Ferguson z ní nespouštěl oči. „Posledních pár dní jsme to probírali, od té chvíle, co si váš bratr vzal život, a popravdě řečeno, i předtím. A jak to vypadá, je jenom jediná osoba, kterou jsou všechny rodiny klanu ochotny následovat... Takže potřebujeme, aby právě tento člověk vedl klan, nikdo jiný.“

Rozhlédla se a viděla Bradshawa, Forrestera a všechny ostatní – i jejich manželky –, jak pokývají na souhlas. „Dobře.“ Nadechla se. „To je výborné. Nebudeme muset ani hlasovat.“ A ať to bude kdokoli, bude vědět, že má jednoznačnou podporu celého klanu. Podívala se na Fergusona. „Takže, to jméno?“

Ferguson se na ni upřeně díval. „Niniver Eileen Carricková.“

Už to bylo nejmíň deset let, kdy ji někdo naposled oslovil celým jménem. Překvapilo ji to. „Ano?“

Ferguson se do ní dál vpíjel pohledem. Stiskl rty a oznámil: „Tak zní jméno na našem seznamu.“

Niniver přestala dýchat. Cítila, jak kulí oči víc a víc. Pootevřela rty... Přiškrceně se nadechla a řekla: „Vy chcete, abych se já stala *lairdem*... *paní* klanu?“

Zaplavil ji nával citu. To vědomí – a potvrzení, jakého se jí dostávalo, když se znovu rozhlédla po pokoji – málem nedokázala strávit. Dlouho to vstřebávala, nechávala to do sebe pronikat. Vzhledem

k přísaze dané otci, vzhledem k očividné podpoře celého klanu...

Olízla si rty a o něco tišeji se zeptala: „Proč já?“

K jejímu mírnému překvapení jí to vysvětlili.

Netušila, že ji celý život pozorovali, že viděli nejen tiché děvčátko, nejen mladou ženu, která se z něj stala, ale i bytost, jakou byla doopravdy. Viděli to, pochopili to a vybrali si ji.

Byla dojatá, byla... ohromená jejich vírou, posílená jejich důvěrou, ukotvená jejich jistotou.

A nemohla je odmítnout, nemohla říct ne.

Neměla na vybranou a ostatně ani nechtěla nic jiného než spolknout knedlík v krku, dát dohromady vnitřní sílu, kterou už dlouho sbírala, a říct jasně: „Děkuji vám. Přijímám.“

A těmi prostými slovy se stala hlavou klanu Carrick.

1. KAPITOLA

*Březen 1850, o necelý rok později
Panství Carricků, oblast Dumfries a Galloway*

Miniver se nahnula nad Oswaldův krk a nechala mohutného hnědého valacha běžet. Vítr jí bičoval tváře a vytahoval jí prameny vlasů z uzlu na temeni hlavy. Nedbala na to, chtěla jen předhonorit vítr a zapomenout na všechno ostatní.

Hlavu jí naplňovalo bušení Oswaldových těžkých kopyt, napínání silných koňských svalů a zatlačovalo všechna zoufalství. Když se hnala po polích, nezbývalo jí v hlavě místo na podráždění, mrzutosti, drobné svízele a hlupáctví, které ji dohánělo k zuřivosti.

Co si mysleli? Mysleli vůbec? Nebo jenom reagovali na situaci, kterou si neuměli vysvětlit?

Vyrazila od domu na východ, hnala se po rovných polích, chtěla – potřebovala – se řídit tryskem. Ale pozemky klanu končily u silnice. Vpředu, za okrajem polí se táhl pás šterku. Obvykle by na tom místě zpomalila, přitáhla otěže a obrátila koně.

Dneska ne.

Nahrabila se a nechala Oswalda běžet dál.

Protože dneska potřebovala víc než jen se provětrat. Dneska potřebovala něco jako vymítání zlého ducha – než se přestane ovládat a pustí se do těch dotěrných mužských tak, že jejich sebevědomí navěky zapláče.

Nechala Oswalda běžet, jak se mu zachtělo, přskočit kamennou zeď, která označovala hranici panství Carricků. Po dvou dlouhých krocích se kůň zase srovnal a zdolal suchou kamennou zídku na druhé straně silnice.

Uslyšela za sebou houknutí – Sean ji jako obvykle doprovázel coby pacholek –, ale dělala, že to neslyší, a nechala Oswalda hnát se dál až do údolí, kde se kdysi ráda proháněla tryskem. Kůň si to pamatoval stejně jako ona, ale nevydali se tam od té doby, co pozemky starého Hennessyho koupil Marcus Cynster.

Obyčejně se vyhýbala jakémukoli setkání se svým sousedem, natož na jeho pozemcích.

Ale dnes ne. Dnes ji klan zatlačil daleko. Potřebovala tuhle jízdu, a popravdě, možnost, že by na Marcuse v úzkém údolí narazila, byla mizivá. Dojede až na konec, tam se obrátí, vrátí se zpátky a on se nikdy nedozví, že tu byla.

Dlouhé úzké údolí se stáčelo a zasahovalo hluboko do panství Hennessyů. Ponořila se do té chvíle, dovolila si splynout s koněm, hnala se divoce a nespoutaně.

Ale když se dostali ke svahu na konci údolí, Oswald byl unavený. Usoudila, že bude moudré nechat koně odpočinout, než zamíří zpátky, a tak zvolnila a nechala ho pomalu vystoupat do kopce. Nahore stál

pokroucený strom a jeho koruna házela dostatečný stín a útočiště před odpoledním sluncem.

Do té doby skoro nezaznamenala, že svítí slunce. Se svou bledou pletí si musela dávat pozor, aby jí ne naskočily pihy, a klobouk neměla.

Ve stínu přitáhla otěže a vzpomněla si, že tahle pozorovatelná umožňuje výhled na starou farmu Hennessyů. Mohutný dům z vybledlých červených cihel s překlady z místního kamene byl pohodlně usídlen na skalním výběžku, úhledně obklopen obvyklými přístavky. Ze dvou z mnoha kamenných komínů se linul kouř.

Slyšela, že Marcus dům a panství přejmenoval na Bidealeigh.

Pásla se pohledem na té poklidné scéně, uvolnila otěže a nechala Oswalda líně spásat hrubou trávu, přitom čekala, až ji dohoní Sean. Až se to stane, neřekne jí ani slovo. Věděl, co ji vyhnalo ven v takovém návalu vzteku.

Byla hlavou klanu Carrick už skoro rok. První měsíce její vlády, v pozdním jaru a po celé léto až do sklizně měla spoustu práce, nejen ona, ale celý klan. Spolu se staršiny zjišťovali rozsah škod, jaké její bratři napáchali na panství, a pokoušeli se s ním vyrovnat. Když s Fergusonem poprvé zasedli nad účetními knihami, divila se, nač všechen ten rozruch a starosti. Pak narazila na druhou sadu výkazů – na ty, které Nolan držel v tajnosti. Na ty, které ukazovaly skutečný stav pokladnic klanu a vypovídaly o bídém stavu hospodaření.

Byly to vážné doby, ale pod jejím vedením se staršiny spojili a dohromady vymysleli a začali provádět

plán, jak vzkřísit hospodaření klanu, jak ho postavit finančně na nohy a zamířit na cestu prosperity.

Ještě se tam nedostali, ale přinejmenším se vydali správným směrem.

Ale pak nastal podzim a po něm zima a sníh a bouře uvěznilly všechny pod střechou. Pracovní tempo se přirozeně zpomalilo a mladší muži, kteří měli celé léto napilno, najednou dostali čas přemýšlet.

Až moc jich začalo přemýšlet o ní.

Protože je stále neprovdaná.

Co si ti zabeďněnci neuvědomovali, bylo to, že coby hlava klanu – zvláště klanu jako ten jejich a *zvláště* vzhledem k potížím, ve kterých se nacházel – neměla manželství v plánu. Byla poslední zbývající člen původního rodu Carricků, zatímco zbytek klanu sestával z mnoha rodin, které postupem času zůstaly už jen vzdáleně pokrevně spřízněny, a přece je držel při sobě společný záměr a cíl a společný podíl na klanovém panství. Klan si ji zvolil do vedení z velice dobrého důvodu, konkrétně proto, že byla jediná, na kom se shodly všechny rodiny.

A *to* byl ten kámen úrazu. Klan následuje *ji*.

Jenže každý nápadník by přirozeně čekal, že ho manželství zmocní k tomu, aby se chopil vedení klanu.

A *to* se nestane, protože ona to nepřipustí. Dostala tu pozici svěřenu, je její povinností jednat vždy v zájmu dobra klanu. A dobro klanu znamená, že si bude udržovat nejvyšší kontrolu nade všemi záležitostmi.

Po všech slabostech, jaké u mužů viděla, nemohla žádnému svěřit otěže klanu, a nenarodil se ještě takový muž – nebo aspoň takový, kterého by si dovedla

představit jako svého manžela –, který by dobrovolně zaujal místo vedle ní.

Smířila se se stavem neprovdané ženy jako s nutností, ba co víc, považovala ho za žádoucí. Pořád ještě musí splnit slib daný otci, a toho se nikdy nevzdá.

Bohužel, několik svobodných mužů z klanu, jejího věku nebo starší, se rozhodli usilovat o její ruku. Snažila se dát jasně najevo, že ta ruka není k mání, ale žádný jí nevěřil. Moudřejší z klanu tomu rozuměli, ne ale ty horké hlavy. Ty zřejmě přesvědčily samy sebe, že když na ni prostě budou víc, intenzivněji naléhat, zamiluje si je a ochotně jim věnuje svou ruku i klan.

To odpoledne se těšila na poklidnou projížďku. Vešla na dvůr u stájí a narazila na Clementa Boswella a Jeda Canninga, jak spolu zuřivě zápasí. O ni. Pokřikovali na sebe nadávky a vychloubali se různými projevy její přízně, ke kterým nikdy nedošlo.

Nevšimli si jí včas, aby toho nechali.

Po ničem tolik netoužila jako srazit jim hlavy dohromady a vtlouct do nich trochu rozumu, ale proti jejich urostlým postavám byla jako nedochůdče. Místo toho ztratila nervy a rozječela se na ně, aby toho nechali.

Nakonec ji poslechli, ale to už si připadala jako semetrika a fúrie.

Vyšplhala se Oswaldovi na hřbet, rozlíčená na celé samčí plemeno.

Kůň byl našťestí valach.

Konečně se objevil Sean na svém vraníkovi a přitáhl koně. Nasměroval ho vedle jejího a neřekl ani slovo.

On a další členové klanu tomu rozuměli, ale nemohli jí pomoci. V tomhle ne.

Potřebovala nějakého zastánce, někoho, kdo by stál na její straně, kdo by dělal to, co ona coby jemná a křehce vyhlížející žena dělat nemůže – odradit rádoby nápadníky tak, aby se smířili s pravdou, respektovali její postavení a nechali ji na pokoji.

Na Norrise se obracet nechtěla. Pohodlně se zahnízdil v životě asistenta profesora historie a zajistil si pozici učitele studentů v St. Andrews. Byl to pro něj nový a slibný začátek. Kromě toho, nebyl... dostatečně chlapský, dostatečně starý a působivý. Potřebovala muže ochotného a schopného za ni bojovat, bránit její pozici.

Oswald pod ní přešlápl. Instinktivně ho zadržela a zaměřila pohled na vyhlídku, která se před ní otevírala.

Kdybyste kdykoli potřebovala pomoc, pamatujte, že se na mě můžete obrátit. Pokud se někdy ocitnete v nouzi, prosím, neváhejte – jen se ozvěte...

Byly to skoro dva roky, ale pořád slyšela hluboký hlas Marcuse Cynstera, jak říká tahle slova. Věděla, že je myslí vážně.

A nemohla už déle předstírat, že pomoc nepotřebuje. Pomoc toho druhu, jakou jí mohl poskytnout.

Vyhýbala se setkání s ním, měla své důvody, ale pokud má udělat, co od ní klan potřebuje...

Chopila se otěží a podívala se na Seana. „Počkejte tady. Hned jsem zpátky.“

S těmi slovy pobídla Oswalda a zamířila ze svahu navštívit svou nemesis.

Marcus Cynster se zrovna díval hledím své brokovnice, když se ozvalo hlasité zaklepaní na dveře.

Zvedl hlavu. Ruce měl pořád zaměstnané čištěním zbraně, čekal, že uslyší těžké kroky majordoma Flytea, jak míří ke dveřím.

Pak si vzpomněl, že je v domě sám. Flyteovi – pán i paní – odjeli do Ayru a Mindy, služka, která paní Flyteové vypomáhala s domácností, měla dnes volno.

Odložil brokovnici na plátno, které si roztáhl na stolku v obývacím pokoji, a vydal se ke dveřím. Když se shýbal ve dveřích vedoucích do malé přední haly, zaznělo další zaklepaní, ostré a výrazně panovačné. Těžké klepadlo ovládala velitelská ruka.

Ještě než se chopil petlice a odtáhl masivní dubové dveře, věděl, že ten, kdo stojí za dveřmi, není nikdo z jeho farmářů a nejde nahlásit problém.

Nečekal ale, jaký líbezný obrázek se mu naskytne na prahu.

Neviděl Niniver Carrickovou celé měsíce a i předtím jenom zdálky.

Teď se jí ocitl tak blízko, že mu neušly její mírně začervenalé porcelánové tváře, zlaté odlesky, jak jí slunce laskalo zatoulané prameny světlých vlasů, jemné oblouky hnědých obočí a inteligenci v chrpových očích pod nimi. Příslib smyslnosti ve štědrých křivkách plných růžových rtů soupeřil s tvrdohlavým odhodláním, vyjádřeným zvednutou bradou.

Tušil, že málokdo zaznamená její inteligenci a tvrdohlavost, všechny upoutá především ta nadpozemská krása pohádkové princezny. I on sám viděl tu úchvatnou skořápku, ale odjakživa cítil i to, co se skrývá uvnitř.

Znovu se ocitl tváří v tvář té matoucí skutečnosti a zase si připomněl, proč není moudré ocitnout se jí

poblíž. Ta přitažlivost mezi nimi... nevzpomínal si, že by kdy chyběla. A v posledních letech jen rostla, navzdory tomu, jak zřídka se vídali.

Pořád rostla.

Pokud mohl soudit podle toho, co cítil teď, když se na ni podíval, nabobtnala ta neovladatelná přitažlivost ještě víc.

Několik chvil na něj jen mlčky hleděla a on zas na ni.

Pak se mu podařilo najít hlas. „Niniver?“

Jeho zmatek to kouzlo přerušil.

„Můžu dovnitř?“

„Ano. Jistě.“ Ustoupil, přidržel jí dveře a ona kolem něj proplula v černém sametovém jezdeckém kabátku a hnědé sametové sukni. Vyhlédl ven a viděl jejího koně, velkého hnědého valacha, bezpečně uvázaného u sloupku. V duchu se zamračil, ale na tváři se mu neobjevilo nic. To sem přijela sama?

Vyptávat se mu nepřísluší. Připomněl si to, když zavíral dveře a vykročil za ní. Prošla přímo do obývacího pokoje. Když se sehnul ve dveřích, viděl, jak se zastavila u stolu a shlížela na jeho rozdělanou práci. Vešel do pokoje za ní a ona se obrátila.

Byla drobná, zatímco on měl přes sto osmdesát centimetrů, hlavou mu dosahovala sotva k ramenům.

Nechtěl se nad ní tyčit, pokynul jí ke dvojici křesel, stojících proti sobě před mohutným krbem. Spíš vycítil, než viděl, jak schvaluje to zdvořilé gesto, když popošla dál a se zašustěním těžkých sukni se posadila.

Sám se usadil do druhého křesla. S pohledem upřeným do její tváře si zkoušel představit, co tady asi chce, proč ho vyhledala po všech těch měsících

bez jakéhokoli kontaktu. Když sama nezačala, jen si ho prohlížela, jako by se snažila odhadnout jeho reakci na případnou žádost, spustil sám: „Nabídl bych vám nějaké občerstvení, ale hospodyně a majordomus odjeli nakupovat. A můj pokus o čaj byste asi neocenila.“

Pomalou zamyšlenou, viděl, jak vstřebává informaci, že je s ním v domě sama. Pokud je tohle společenská návštěva...

Zavrtěla hlavou. „Nepřišla jsem na čaj. Ani na žádné jiné občerstvení.“

Společenská návštěva to tedy rozhodně není. Dál si ho měřila velkýma modrýma očima, skousla si spodní ret. Kdysi si všiml, že to dělává, když je nejistá nebo uvažuje o něčem, co ji tíží. O něm? Nebo o tom, co ji sem přivedlo?

Opřel se v křesle a pokoušel se vypadat co možná nejmíň hrozivě a co nejvíc povzbudivě. „Takže co pro vás můžu udělat?“

Teď, když byla tady, tváří v tvář jemu, začínala Niniver moc a moc pochybovat, jestli udělala dobře. Pomoc ale stejně potřebuje. Zoufale potřebuje zastánce, a jeden sedí přímo před ní, dokonalý muž pro ten úkol.

S těmi černými kadeřemi – nebyly černé až do modra, spíš s nádechem červené, velice tmavý mahagon – které mu rámovaly obličej, s jedním tmavým pramenem spadajícím frajersky do širokého čela seděl v křesle pohodlně a uvolněně, ruce s dlouhými prsty elegantně položené na područkách, svalnatá stehna jezdce, dlouhé nohy v semišových kalhotách a vysokých botách složené v přirozeně ladné pozici.

Neměl by vypadat o nic nebezpečněji než londýnský dandy. A přitom z něj vyzařovala přímo hmatatelná aura kypící ovládanou silou s náznakem hrozby.

Nedovedla si představit, že by našla vhodnějšího člověka k odrazení svých dotěrných nápadníků.

Opustila opatrnost a zadívala se mu do očí, do té půlnoční modři, tak temné, že bylo těžké, ne-li nemožné uhodnout jeho myšlenky. „Vzpomínáte si na slib, který jste mi dal tam nahoře na vyhlídce?“

Zamrkal, husté řasy mu na okamžik zakryly oči, ale hned se zase zvedly, přišpendlil ji pohledem. „Že kdybyste potřebovala pomoc, můžete se mnou počítat? Stačí jen říct.“

Rázně přikývla. „Ano. Ten.“ Odmlčela se, aby si uspořádala slova. „Potřebuju pomoci s jistým problémem a myslím... věřím, že jste ten nejvhodnější, koho bych měla požádat o pomoc. Osoba, která mi ho nejspíš pomůže vyřešit.“

Měřil si ji teď přesně tak jako ona předtím jeho. „A co je ten váš jistý problém?“

„Muži.“ Vyklouzlo to z ní, než si to uvědomila. Ušklíbla se a pokračovala: „Jistí muži, konkrétně muži z klanu. Myslí si, že se poohlížím po manželovi, a moc dychtivě se derou do popředí.“ Nedovedla potlačit podráždění, zaznělo jí v hlase.

K jejímu překvapení Marcus... ztuhl. Jinak se to říci nedalo. Nespustil z ní oči, pořád se na ni díval, ale měla nejasný pocit, že má před očima něco jiného. Že vidí něco skrz ni.

Zdálo se, jako by ani nedýchal.

Pak zamrkal a vypadal, jako by se stáhl. Zaváhal: „Jak... moc jsou dychtiví?“

Hlas mu klesl, byl hlubší. Blesklo jí hlavou, jestli udělá dobře, když ho přivede mezi ty ubohé, nic netušící muže. Pak si vybavila scénu na dvoře. Zvedla bradu. „Asi by se dalo říct, že se svým způsobem pokoušejí o mě ucházet, ale zakopávají o sebe a bojují spolu. Ale ještě horší je, že se navzájem ponoukají k ještě bláznivějším skutkům, a těm se čím dál hůř a hůř... vyhýbá.“

Převedená do slov nepůsobila ta situace tak zle, ale pro ni to znamenalo vážnou nepříjemnost a větší starost, než dokázala vypovědět. „Já vím, že to zní hloupě, ale mám v klanu pozici a tu si musím udržovat. V současné době je situace hrozně křehká a potýkat se s takovým idiotským chováním, které mě jaksi, hm, znevažuje, to mě rozptyluje, otravuje a často i vysiluje. Navíc, někteří ti muži jsou synové staršinů klanu, takže mám omezenou možnost odrážet jejich pokusy.“ Vydechla. „Potřebuju někoho, kdo by prostě zasáhl a řekl jim všem *konec*. Někoho, koho by poslechli, protože na mě nedají ani v nejmenším.“

Ta poslední slova z ní vyplula na vlně zoufalství.

V Marcusovi se bouřily instinkty a tlačily ho, aby vyhověl, aby jí přiskočil na pomoc, zvláště proti takové dotěrnosti. Ale co se Niniver týkalo, nevěděl, jestli může a jestli by měl věřit svým instinktům. Kvůli nim by jí mohl neúmyslně ublížit, a tu možnost by nerad riskoval. Ani za celý život ne.

Chránit Niniver Carrickovou se stalo jeho osobním prubířským kamenem, alespoň v jednání vůči ní. Ano, přitahovalo ho to k ní, a to hluboce a instinktivně. Natolik, že jakmile si to uvědomil – stalo se to na pohřbu jejího otce –, požádal matku a sestru, aby

zjistily, jestli jim Paní, božstvo, které uctívala jeho rodina, prozradí jeho budoucnost. Ale viděly jen to, že jeho osud spočívá někde na území Paní, tedy v okolí. Tehdy mu nedokázaly říct nic víc, než že jeho osudová budoucnost ještě není „na pořadu dne“.

Ted' už ano? Proto za ním Niniver přišla? Proč se nakonec dostavila a odvolala se na jeho slib, daný přede dvěma roky?

Je *ona* jeho osudová budoucnost, nebo...?

Bylo to právě ono „nebo“, co ho od ní po všechny ty měsíce drželo dál. A navíc to, že nedovedl setřást ani popřít touhu ji chránit. Kdyby se k ní přiblížil, kdyby se ji snažil získat, jak by chtěl, možná by se s radostí poddala. Jenže co kdyby pak zasáhl jeho osud a přinesl mu jinou ženu?

Nemohl jí ublížit, a tak se od ní musel držet dál pro případ, že jí není souzeno stát se jeho.

Znal vrtkavost osudu a byl ochotný věřit, že žena, jakou mu osud předloží, bude ta, po níž bude toužit nadevše.

Přesvědčil sám sebe, že mu osud sešle nějakou ženu, s níž se dosud nesetkal.

Místo toho mu na dveře zaklepala Niniver.

Vysmívá se mu snad osud, nebo zkouší jeho odolnost? Zkouší jeho závazek, že Niniver neublíží?

Nebo je to volání osudu?

Upírala mu dál pohled do tváře, v té její bylo jasně čitelné očekávání. Poposedl, narovnal se v křesle, pátral po možnostech, po jiných řešeních. „Chápu... vaše obtíže.“ Byla tak drobná a tichá, a pokud věděl, měla milou povahu. Věděl, že členové jejího klanu si jí velice váží, to bylo zřejmé z toho, že si ji zvolili do

čela. A navíc je laskavá a miluje lovecké chrty. Není uzpůsobená k tomu, aby se potýkala s rozjívenými muži. „Potřebujete někoho, koho by muži vašeho klanu uznávali a poslechli ho.“ Podíval se na ni. Nezakolísala, dál upírala pohled do jeho tváře. „A co Thomas? Toho znají a váží si ho – a co víc, on sám patří do klanu.“

Nepatrně přimhouřila oči. „Thomas, jak víte stejně jako já, má plné ruce práce se svými dcerami. Nebudu ho žádat, aby mě zachraňoval. To bych mu neudělala, natož Lucille.“

Marcus sebou při té nevyslovené výtce v duchu škubl. Jeho sestra dvojče před pěti měsíci porodila také dvojčata a Lucilla i Thomas teď měli spoustu práce s drobnými, ale náročnými uzlíčky radosti. „Jistě. Máte pravdu.“ Odsud tedy pomoc nekouká. Zamračil se. „A co Norris?“ Naklonil se dopředu, opřel si lokty o stehna. Její poslední žijící bratr je jistě ten pravý ochránce. „Vím, že je mladší než vy, ale jen asi o rok, takže má kolik? Pětadvacet?“ Je dost starý.

Sevřela rty do úzké čárky a oči přimhouřila ještě víc. „Pětadvacet je mně, on nemá ještě ani čtyřia dvacet. Ale odešel. Zařídil si vlastní život v St. Andrews a nemíním ho volat zpátky domů. Kromě toho, žádný muž z klanu by si z něj nic nedělal.“

Odmlčela se, ale cítila se nucena naléhat dál. „Potřebuji někoho s reputací. S postavením, které vyvolá přinejmenším pozornost, když už ne vyloženou poslušnost.“

Potřebovala někoho, jako je on. To bylo tak zřejmé, že to ani nebylo třeba říkat nahlas.

Prudce se zvedla. Chtěl taky vstát, ale zadržela ho mávnutím ruky. To poslední, co by potřebovala,

byla křeč v krku, jak k němu bude vzhlížet. Začala přecházet sem a tam před krbem, což dělávala, jen když byla rozčilená nebo úzkostlivá. Snažila se toho zlovyku zbavit – příliš moc toho prozrazoval – ale tentokrát jí to bylo jedno.

Obrnila se, než sem vešla. Snažila se zatajit svou reakci na něj, ignorovala návaly mravenčení, které jí přepadaly, kdykoli se ocitl poblíž. Říkala si, že před ním dokáže stanout a požádat ho, aby splnil svůj slib, i kdyby ho to k ní nepřitahovalo tak, jak to rozhodně přitahovalo ji k němu. Donutila se to udělat, udělala to a požádala ho. Jenže jemu se do toho z nějakého důvodu nechce.

To vědomí jí nijak zvlášť nepotěšilo. Teď, když už je tady a vyslovila se, nenechá ho sklouznout z háčku. „Doufala jsem,“ odmlčela se a obrátila se k němu, mluvila vyrovnaně, snažila se vystříhat veškerého citu, „že mi v téhle situaci prokážete sousedskou laskavost.“

Tvář měl jako vytesanou z kamene, lícní kosti se ostře rýsovaly nad štíhlými tvářemi. Rty měl nádherně uvolněné, ale jak k ní vzhlížel, jeho výrazná hranatá brada jí nenechávala na pochybách, že se nedá jen tak přesvědčit. Ve tváři měl vrytou sebevědomou aroganci, ale když se mu podívala do očí, viděla, že ta poznámka pronikla jeho fasádou. I když nedal nic najevo, věděla, že ho zasáhla do citlivého místa. Sousedská pomoc na požádání se na venkově bere jako samozřejmost.

Vyhýbala se mu celé měsíce, a pokud se dalo soudit podle toho, jak na každou maličkost o něm reagovaly její smysly, bylo to moudré rozhodnutí. Pamatovala si jeho slib, zpočátku ale se žádostí o pomoc váhala

kvůli té znepokojivé, dychtivé a neodolatelné přitažlivosti, kterou vůči němu cítila. Protože to byl očividně jednostranný cit. Patřil mezi Cynstery, věděla, co je zač, džentlmen, potomek šlechtického rodu se vši vrozenou hrdostí a sebejistotou, jakou mu to zázemí poskytuje. Pokud by o ni měl zájem, dal by to najevo.

Stejně jako ti idioti z klanu, ale jistě s větší noblesou.

Upřel na ni temný pohled. „Jak přesně si představujete, že bych vám coby soused mohl pomoci?“

Obrátila se a zase vykročila. Tak daleko si to nepromyslela, ale když už se zeptal... „Kdybyste přijel do našeho sídla a nějakou dobu tam pobyl, dost dlouho na to, aby si toho ostatní všimli, nebo než stačíte...“ Mávla neurčitě rukou.

„Přesměrovat jejich uvažování?“

„Ano, přesně tak.“ Pohlédla na něj, když se otáčela. „Neškodila by ani kapka zastrašování.“

Marcus stiskl rty a potlačil úsměv. Pak ho něco napadlo a zvážněl. „Jak dlouho si myslíte, že by tohle... vyjádření vašeho nezájmu o vdavky mělo trvat?“

Zamračila se. „Týden? Dva?“

I dva dny by pro něj byly moc dlouho. Chápal, co mu navrhuje, ale dělat jí štít by znamenalo strávit celou tu dobu přilepený po jejím boku. Dovedl odhadnout, co by z té vynucené blízkosti vzešlo. Žádný muž nechce toužit nadarmo a on není výjimkou.

Dívala se na něj s nadějí. Opevnil si srdce a nadnesl to, co zřejmě opominula. „Říkáte, že je vám pětadvacet. A protože jste zároveň hlava klanu, předpokládám, že jste zvážila své vyhlídky na manželství. Proč si jednoduše nevyberete a nevyřídíte tu záležitost?“

Zastavila se a hleděla na něj. Výraz v její tváři nedokázal rozluštit. Pak prohlásila: „Nemám v úmyslu se vdát. Teď ani nikdy později.“

Něco v něm se hlásilo o pozornost. Udusil to. Nebyl čas skočit po výzvě, zvláště ne po takové. Zamračil se. „Proč ne?“ Velice troufale se zeptal: „Vy nechcete manžela a děti?“ Jeho sestry a sestřenice, které byly ve věku na vdávání, o ničem jiném nemluvily.

Ale Niniver se zas obrátila a vykročila. Když se před krbem obrátila zpátky, měla už tvář klidnou. „O to, co chci, tady nejde. Coby paní klanu se vdát nemůžu.“

Zakabonil se ještě víc a dál si ji prohlížel. „Pořád nechápu proč.“ Řekl to bezvýrazně, jen jako podnět, aby to vysvětlila.

Povzdechla si a její svůdné rty se prohnuly. „Jsem to jediné, co drží klan pohromadě – kdyby mě nezvolili, rozpadl by se. Neuvědomila jsem si, jak moc to hrozilo, ale Sean a Ferguson mi to později oba řekli.“ Zastavila se a shlédla, jako by studovala dlaždice. Po chvíli pokračovala: „Otec obětoval klanu život. Držel ho nad vodou a já si nemůžu vzít na svědomí, abych se ze všech sil nesnažila o totéž.“ Zvedla hlavu a střetla se s jeho očima. „A protože jsem žena, znamená to nevdát se. Muž, kterého bych si vzala, by mě chtěl automaticky nahradit v roli vůdce klanu. A pak by se klan skoro jistě rozpadl.“

Díval se na ni a uvažoval nad tou hádankou. Ta výzva se najednou stala ještě lákavější... Co si myslel? Upřímně si nebyl jistý, a jak tak přecházela přímo před ním, na dosah ruky, netušil, jestli se mu vrátí schopnost zdravého uvažování.

Niniver vycítla, jak se před ní stahuje. Nevěděla, jak to poznala, prostě to věděla. A zatímco hledala argumenty, kterými by s ním pohnula, napadala ji jen ta nejodpornější myšlenka. Příliš odporná, přílišná na to, aby se jí teď zaobírala. Odsunula ji do pozadí, ale už to, že se vynořila, podtrhovalo zoufalou nutnost zajistit si Marcusovu pomoc. Než stačila ztratit odvalu, zeptala se směle: „Pomůžete mi?“

Neodpověděl, jen uhnul pohledem.

A její vztek se vymkl kontrole.

Unavená událostmi celého dne, tím střetem na dvoře, pochopením, že si se zhoršující se situací neporadí sama a že vážně musí požádat o pomoc, náhlým pomyšlením na to, co by se mohlo stát, kdyby nesehnala účinnou pomoc a neodradila rádoby nápadníky z klanu, a nyní ke všemu ještě pochopením, že navzdory tomu, jak moc se nutila sem zajít – a to všechno mu odhalit –, nezíská nic... její vznětlivost se vymkla kontrole.

Sevřela rty. Vztekla zavířila sukněmi a vykročila kolem krbu. Rázný zvuk jejích podpatků na dlaždicích svědčil o tom, jaká zlost v ní vře.

„Niniver.“

Zastavila se. Řekl to unaveně. Snad znuděně? A především rezignovaně.

Odvrácená od něj se pořádně nadechla a zvedla hlavu. Chce jí tu pomoc upřít.

Její trpělivost přetekla.

Vzhlédla a zvedla ruce ke stropu. Třesoucím se hlasem zabědovala: „Copak se nemůžu spolehnout na žádného muže?“

Obrátila se, chtěla se na něj zakabonit –

Její ruka cestou dolů v prudké otočce smetla vysoký svícen, stojící na policičce vybíhající z krbové římsy. Svícen se rozletěl pokojem.

Ještě se obracela, když uslyšela zvučné žuchnutí. Těžký svícen zarachotil na kamenné podlaze.

Marcus se v křesle zhroutil a ochabl.

„Ach bože!“ Zabíla ho snad?

S bušícím srdcem se k němu přihnala. Hlava se mu klátila. Popadla ho za ramena, pokoušela se je zatlačit zpátky, ale byl moc těžký na to, aby s ním pohnula. Odstrčila sukně, sklonila se nad křeslem a pokoušela se mu podívat do tváře.

Nevypadal mrtvý. Byla si docela jistá, že dýchá.

Potlačila paniku, přitiskla si prsty na rty a pak se natáhla a vsunula mu prsty pod nákrčník, pátrala po pulsu...

Tady!

Silný a stabilní, tepal jí pod prsty.

Vydechla a pomalu vytáhla ruku.

Zůstala sehnutá u jeho křesla, čekala, až se pohne... ale nepohnul se.

Naklonila hlavu, přejela mu pohledem po obličejí, prohlížela nehybnou tvář, zamračila se.

Po chvíli se napřímila a vstala.

Stála a shlížela na něj ještě pár chvil. Mhouřila oči, tiskla rty, uvažovala, jestli si troufne...

Rozhodla se, že ano – že to udělá.

Obrátila se a zamířila ke dveřím.

2. KAPITOLA

*M*arcus pomalu přicházel k sobě. Vědomí mu zvolna proudilo do hlavy, kapku po kapce, až se nakonec vrátil do tohoto světa.

S očima zavřenýma se pokoušel vzpomínat...

Mluvil s Niniver. O jejím problému.

Zrovna se jí chystal říct, že si promyslí, jak jí nejlépe pomoci, některý příští den se zastaví v sídle Carricků a probere s ní možnosti. Umínil si požádat o radu otce, ale to jí říkat nechtěl.

A pak... tma.

A teď... leží v nějaké posteli, oblečený, pod sebou měkké matrace a přikrývky, bolavou hlavu mu hýčká polštář z prachového peří...

Otevřel oči a uviděl Niniver na židli kousek od postele. Oknem proudilo dovnitř světlo pozdního odpoledne a barvilo jí plavé vlasy do stříbrna a zlata. Hlavu měla skloněnou, oháněla se jehlou, něco zašívala.

Paže měl nad hlavou. Pohnul se, pokusil se je stáhnout a uvědomil si, že je má přivázané jemným hedvábným šátkem, omotaným kolem sloupku v čele postele.

Ten pohyb vzbudil její pozornost. Vzhledla a setkala se s jeho pohledem.

„Á, výborně. Jste vzhůru.“

Byl by přísahal, že dodala tiché „díky bohu“.

Díval se, jak se sklání a odkládá šití do košíku, pak se na židli napřímila a nejistě se na něj podívala.

Změřil si ji přimhouřenýma očima. „Vy jste mě praštila do hlavy?“

Vykulila oči. „Ne! No... tedy ne úmyslně.“

Zašilhal na ni. „A neúmyslně?“

„Jestli si vzpomínáte, byla jsem strašně rozčilená. Neovládla jsem se.“

Nejasně si vzpomínal na její rostoucí podráždění, pak se mu paměť vrátila. *Copak se nemůžu spolehnout na žádného muže?* Stiskl rty, vybavil si tu tvrdost v jejím hlase. Zabořila ho předtím a bolela i teď. „Vzpomínám.“

„Rozmáchla jsem se rukama,“ předvedla to, „obrátila jsem se a smetla jsem svícen z police u krbu. Zasáhl vás do hlavy. Nad levým uchem máte bouli.“ Modré oči mu putovaly po tváři a její starost se očividně prohlubovala. „Netušila jsem, že zůstanete v bezvědomí tak dlouho. Jste v pořádku?“

Ušklíbl se. Pohnul nohama a boky a posunul se tak, aby se mohl posadit na kraj postele u jejího čela. Hedvábná pouta mu dávala tolik volnosti, že mohl naklonit hlavu a prozkoumat prsty tu bouli. Tiše hekl. „Co je to s vámi Carricky? Uspíte mě pokaždé, když potřebujete pomoc.“

Zamračila se. „Kdo ještě vás uspal?“

„Thomas.“ Snažil se necuknout sebou, když opatrně ohmatával citlivé místo. „Když Bradshawové onemocněli a on přišel pro Lucillu do posvátného hájku, já držel hlídku. Neztrácel čas dohadováním,

prostě mě praštil.“ Zaťal zuby. „Praštil mě *přesně* sem.“ Osud, který používal Carricky jako své pěšáky, zřejmě znal to přesné místo na jeho jinak tvrdé hlavě, tam, kde ho prudký úder dokáže vyřadit z provozu na hodinu i déle – a podrobit ho tak svým plánům.

Tohle mu neuniklo. Bylo souzeno, aby Lucilla odešla s Thomasem. Nejspíš osud a Paní chtěly, aby se i s ním stalo přesně tohle. To uspání ve chvíli, kdy se chystal kolísat, vypadalo jako dost jasné znamení.

Položil své svázané ruce – těm se bude věnovat za chvíli – a rozhlédl se. „Kde to jsem?“

„V sídle klanu.“

Zachytil její pohled a významně klesl pohledem ke světle modrému šátku na svých zápěstích. „Vážně jste tak moc zoufalá?“

Vzhlédl právě včas, aby zachytil její pohled „Vážně se na tohle musíte ptát?“, ale spokojila se s napjatým „Ano“.

Několik chvil se na ni jen mlčky díval, ale věděl, že nemá smysl vzpírat se osudu. Pulsování v hlavě sláblo, kývl a zjistil, že ho nebolí. „Dobře.“

Rychle si v duchu probral, jak na tom teď společně jsou, čeho chtějí dosáhnout, alespoň z krátkodobého hlediska. A soustředil se zase na ni. „Jak jste mě sem dostala?“ Mávnutím prstů obsáhl pokoj a postel. „Očividně jsem sem nedorazil a nevyšel po schodech po svých.“

Zatvářila se trochu provinile. „Byl se mnou Sean, to je hlavní štolba.“

„Zvláštní. Odjakživa mi připadal jako rozumný a uvážlivý člověk.“

K jeho překvapení se zvedla, hlavu tak měla ve stejné úrovni s jeho. „Nechte toho kritizování.“ Založila si ruce na prsou a přísně si ho měřila pohledem. „Sean je má opora. Nevím, co bych si bez něj počala. A kdybyste nedělal takové cavyky se splněním toho slibu, nemusela bych ho do toho zatahovat.“

Udělal na něj velký dojem, jak rychle se postavila na Seanovu obranu. Viděl tu bojovnost v jejích očích, nekompromisně stažené rty a zvednutou bradu a připomněl si hádanku, kterou představuje. Sice jemná, křehká a éterická, ale má v sobě i silný sklon ke zlovolné, zatvrzené umíněnosti. Celé okolí tiše obdivovalo, jak zvládá pozici vůdkyně klanu, od té doby, co onen klan udělal tu nečekanou věc a zvolil si ji do svého čela. Zřejmě to nečekala, ale dosud si vede dobře.

A ta pozice a vedení klanu očividně patří k výzvě, kterou mu přinesl osud.

Vážně to udělá?

Zřejmě ano. „V zájmu uspořádání našeho divadla, kolik lidí tady ví, že jste mě sem přinesli v bezvědomí?“

„Sean a Mitch vás propašovali nahoru po zadním schodišti. Nikdo kromě nich netuší, že tu jste.“

„Dobře.“ Oba muže trochu znal z večerů v místní hospodě. Byli rozumní a praktičtí a neroznášeli řeči, ani když měli špičku.

Niniver ho nejistě pozorovala. „Možná máte pár modřin. Jste dost velký a těžký a nedařilo se jim pronést vás odpočívadlem.“

To nejspíš vysvětlovalo bolest v boku a v kloubu ramene. Pokoušel se uvažovat, plánovat, ale v hlavě

měl pořád trochu vymeteno. Avšak byla tu ona a on se tu koneckonců ocitl na její žádost. „Takže jsem tam, kde jste mě chtěla mít.“ Podíval se na ni. „A vypadá to, že vám budu muset pomoci s vaším problémem.“

Střetla se s jeho pohledem. Nevypadala provinile, vycítil, že se snaží zatajit radost.

„Takže,“ povytáhl obočí, „jak budeme postupovat?“

Zamrkala a zase se posadila. Sepnula si ruce na klíně a přišpendlila ho vážným pohledem. „Jak jsem navrhla ve vašem domě, nějaký čas tu prostě zůstaňte. Ostatní zjistí, že jste tady a sledujete je, a přestanou dorážet.“

Snad. „Bydlím sotva čtyři míle odsud. Mohl bych sem dojíždět –“

„Ne.“ Umíněně sevřela rty. „To by nefungovalo.“

Studoval její výraz, byl stoprocentně odhodlaný. „Proč ne?“ Nebyla žádná zmatená žena, muselo to mít důvod.

Znovu si skousla spodní ret. Zachtělo se mu ho osvobodit. Vlastními ústy. To pomyšlení se mu ve tváři očividně neukázalo. Chvíli ho pozorovala a pak uvolnila ten šťavnatý ret a vysvětlila: „Toto sídlo je dům klanu. Tradice velí, že je vždy otevřený jeho členům, takže se dveře nikdy nezamykají. Dokonce ani v noci.“ Odmlčela se a pokračovala: „Jak jsem řekla, několik mužů je poslední dobou čím dál... neodbytnějších. Jejich soupeření je nutí k věcem, jaké by normálně neudělali, a... znáte tu starou taktiku, ne? Zaručený způsob, jak si na ženě vynutit manželství. Každý člen klanu lehce zjistí, který pokoj v domě je můj. Jsem jediný člen rodiny, který tu teď žije, a jediná osoba, která má pokoje v tomto patře.“

Krev mu v žilách ztuhla. Hleděl na ni, ale i když se mu moc chtělo ji uklidnit, rozehnat její obavy, říct jí, že jsou nepodložené a mávnout nad nimi rukou, nemohl. Protože takové nebyly. Tohle *vážně* byl izolovaný kout země a záležitosti jako klanová manželství se tu a tam stále pojímaly postaru. Pokud muži z jejího klanu mají v úmyslu získat její ruku – a znělo to, že si několik z nich navzdory jejím protestům myslí, že mají šanci –, pokud si namlouvají, že jim to projde, a zkusí to násilím...

Všechny instinkty, které v sobě měl, se při té představě probraly a zavrčely.

S očima upřenýma do jejích pomalu přikývl. „Dobře. Zůstanu v domě.“ Měla pravdu, musí tu být i v noci, jinak by se nemohl stát účinným štítem. Vypadá to, že je mu souzeno ujmout se role jejího ochránce, a měl sakra v úmyslu se v ní osvědčit.

Neuniklo mu, že ona – a osud a také Paní – ho do té role nejenom dovedly, ale přímo dostrkaly. Pro takovou roli se narodil, seděla mu jako rukavička a hladce odpovídala jeho povaze a osobnosti. Vždycky předpokládal, že časem bude takovou roli plnit pro nějakou ženu. Jen prostě nevěřil, že ta žena bude ona, že se osud a Paní zachovají tak laskavě.

Pořád si nebyl jistý, jestli je tomu opravdu tak, ale jeho cesta dál se zdála být jasná: hrát tu roli a zjistit to.

Pořád ještě mu to nemyslelo úplně jasně, praktické záležitosti, veškerá co a jak měl zatím jako v mlze. Odsunul tedy starosti o osud stranou a soustředil se. Z bublajícího kotle jeho myšlenek se vynořila jedna neodbytná záležitost. „Kdo ještě tady žije? V domě?“

Znovu se zadíval na Niniver. Má tu nějakou gardedámu, nebo jsou spolu úplně sami pod jednou střechou?

Niniver promptně odpověděla: „Má stará vychovatelka Hattie Hildebrandová, řečená Hilda, má byt nahoře. Teď, když už tu není otec a bratři, chodívá se mnou stolovat.“

Přikývl. „To je dobře.“

Věděla, že to myslí v zájmu společenské slušnosti.

Podíval se k oknu. „Kde v domě leží tenhle pokoj?“

„Jsme v hlavním křídle, tohle je pokoj vedle mého.“

Prohlásila to jen tak mimochodem a čekala na jeho reakci.

Jak se dalo čekat, zamračil se. „To není moudré.“

Viděla na něm, jak vzpomíná na všechno, co kdy slyšel o domě.

Nakonec řekl: „Máte křídlo pro hosty. Můžu bydlet ve stejném pokoji, jaký používá Thomas, když je tu.“

„Ne, to nemůžete.“ Jakmile na ni upřel zakaboněné oči, klidně pokračovala: „Křídlo pro hosty je na opačné straně domu, daleko od mého pokoje.“ Naklonila hlavu a tišeji dodala: „Dveře domu lairda se nikdy nezamykají. Kdybyste byl na druhé straně budovy, jak byste věděl, jestli na mě někdo nezaútočil?“

Marcus se na ni pár vteřin díval. Nato zaklonil hlavu, zadíval se do stropu a povzdech si. Nejradši by sebou plácl na postel a rozkřikl se na vesmír: *Proč já?* Ale Niniver by to nepochopila a rozhodně se jí nechystal vysvětlovat, jak na něj působí. Očividně o tom neměla ani potuchy, jinak by nepovažovala jeho nastěhování do vedlejšího pokoje za záruku, která ji uchrání před nebezpečím.

Spíš to byla výměna jednoho možného nebezpečí za jistotu jiného, většího.

Osud ho očividně pokouší. Svůdně našeptává, všechno zařídil... Nevěřil mu, ale za daných okolností se nemínil vzpírat.

Narovnal hlavu a podíval se na Niniver, kterou, ať už to tušila, nebo ne, mu osud podával na stříbrném podnose. „Dobře. Pokud tu v dohledné době zůstanu, jak a kdy jsem podle vás dorazil? A proč tu vlastně jsem?“

Mozek už mu začínal zase pracovat.

Niniver si s odpovědí pospíšila: „Vrátil jste se se mnou z vyjíždky. Neviděl vás nikdo kromě Seana a Mitche, a ti to neřeknou. Od té doby jste byl v knihovně a probírali jsme,“ mávla rukou, „různé věci. Dnes odpoledne do knihovny nikdo nepůjde, takže se neroznese, že to není pravda. A jste tady v tomto pokoji a zůstanete, protože jste se uvolil mi pomoci, aby...“ V tom bodě její vynalézavost selhala. Podívala se na něj a čekala, jestli jí pomůže.

„Abych se postaral, že se vám nepříhoda nic nečekaného.“ Několik chvil se na ni díval, ale zase si nebyla jistá, jestli se na ni vážně soustředí. Pak pokývl, jako by byl spokojen. „Dobře.“ Podíval se na šátek, kterým mu spoutala zápěstí. „Teď, když jsem se přidal k vašemu plánu, pojdte mě rozvázat.“

Znělo to spíš jako rozkaz, ale jí se natolik ulevilo, že se jí to nedotklo. Málem vyskočila a přistoupila k posteli. Zpomalila, když se blížila, a byla ráda, že se posunul na matraci, takže se mohla sklonit nad jeho zápěstími a pustit se do uzlů, aniž by se mu přitiskla k nohám.

Marcus odpoutal pohled od její skloněné hlavy a upřel ho na zeď. Dolehla k němu její voňavka, nenápadná směs květinových vůní. Přinutil se myslet na praktické věci, ne na porcelánovou kůži, o níž si byl jistý, že bude hebká jako okvětní plátky... Zamračil se. „Budu si muset zajet domů pro nějaké oblečení.“

Skloněná nad jeho zápěstími na něj krátce pohlédla. „Pro to si můžete poslat zítra. Pro dnešek tu máte spoustu mužského šatstva. To Norrisovo by asi bylo moc“ – přejela mu pohledem po hrudi – „úzké. Ale otcovy svršky vám padnou a u stolu s vámi budu jenom já a Hilda.“

„Vy tu pořád máte otcův šatník?“ Manachan Carrick zemřel skoro přede dvěma lety.

Místo odpovědi na to, na co se ptal doopravdy, škubla ramenem. „Neměla jsem to srdce říct Edgarnovi, aby to dal pryč.“ Pořád se potýkala s uzly a povzdechla si. „Asi bych mu měla nařídit, aby všechno vhodné rozdal mužům z klanu.“

Zaznamenal jí v hlase smutek. Z Manachanových čtyř dětí po něm truchlila nejupřímněji. „Kdo je Edgar?“ zeptal se, aby rozptýlil ji i sebe.

„Desítky let dělat otcí sluhu a staral se o všechny jeho věci. Patří ke klanu.“

Šátek se konečně poddal. Uvolnila ho a napřímila se, dostala tvář do úrovně té jeho. Nebyla od něj ani stopu daleko.

Projela jí vlna touhy. Vstal z postele a donutil se poodejít.

Došel ke dveřím, chytil knoflík a ohlédl se na ni. Zachytil zvědavost v jejích očích, když se vydala za ním.

Otevřel dveře a pokynul jí, aby prošla.

Následoval ji chodbou a mysl mu naservírovala postřeh, že jak odjakživa předpokládal, osud není žádná přívětivá síla. Svým obvyklým, potměšilým a tajnůstkářským způsobem na něj naložil úkol, který zřejmě bude mnohem těžší, než by si kdo pomyslel.

Marcus sestupoval ze schodů po boku Niniver a rozhlížel se kolem. Nejspíš se snažil zorientovat se v rozlehlém starém domě.

Nesmírně se jí ulevilo, když souhlasil, že zůstane a pomůže jí, přesto měla nervy na pochodu jen z toho, že je tady, tak blízko – mnohem blíž, než jí byl za poslední dva roky –, až byla ostražitá a úzkostlivá. Asi by nesnesla, kdyby uhodl, jak se v ní v jeho přítomnosti probouzejí smysly, ale byla si jistá, že neřekla ani neudělala nic, aby ho na svou slabost upozornila.

Zatím ne.

Nedělalo jí starosti, že by ho takové odhalení mohlo ponouknout, aby ji využil. Věděla, co je za člověka – spravedlivý a čestný až do morku kostí. Čeho se ale bála, bylo to, že by musela čelit nějaké „vlídnosti“ z jeho strany, nějakého laskavého odmítnutí jejích předpokládaných očekávání. Ona ale žádná očekávání romantické povahy neměla. Marcus je Cynster, muž dobrého původu a šlechtického rodu. Až nastane čas, aby si našel nevěstu, bude si moci vybírat z mladých dam lepší společnosti od Londýna až do široka daleka. S tím ona nemůže soupeřit na žádné úrovni, zejména ne ve své situaci.

Bylo naprosto jasné, jak si s ním stojí. Je sousedka a slíbil jí pomoci s problémem, se kterým je jednoznačně schopen se vypořádat.

A přece teď, když se ocitl tady... si nebyla jistá, co si s ním počít.

Instinkt ji nasměroval do knihovny. Stala se její doménou, místností, v níž se cítila nejpříjemněji. Když tak seděla za velkým stolem, připadala si otci nejbliž – ne citově, ale dovedla se tam nejlépe vžít do toho, jak řídil klan. Tady sedával po celé ty roky, když stál u kormidla, seděl ve stejném křesle a přes desku stolu měl stejný výhled do dlouhé místnosti. Někdy se jí zdálo, že ho málem v duchu slyší, jak něco popuzeně bručí.

Ale o tom se muži, který se za ní vkradl do pokoje, zmiňovat nemínila. Zamířila přímo ke stolu, od-táhla si odřené křeslo, posadila se a přitáhla si účetní knihy, které tam nechala ležet otevřené.

Přinutila oči, aby se zaměřily na slova a čísla, přinutila mozek, aby je četl a vstřebával.

Marcus bloumal po pokoji a nakonec se zastavil před stolem. Prohlížel si temeno její hlavy a část obličeje, zatímco se evidentně hluboce zabrala do knih.

Začala si kousat spodní ret.

Přešlápl.

Zalétla k němu pohledem. „Musím dokončit kontrolu účtů.“ Mávla na účetní knihy. „Plánovala jsem jenom krátkou vyjížďku, ale ta rvačka u stájí mě rozptýlila.“

„Rvačka?“ Do popředí se prodraly jeho instinkty, teď je aspoň nemusel potlačovat. Podívala se mu do očí, zalarmovaná jeho tónem, a on se zeptal: „Jaká rvačka?“